

De zwarte knecht.

<https://hdl.handle.net/1874/355728>

g.c.

(4)

DE

ZWARTE KNECHT.

TE ROTTERDAM, BIJ
M. WIJT & ZONEN.

1850.

[908]

Alle einden der aarde zullen 't gedenken, en zich tot
den Heere bekeeren, en alle geslachten der heidenen zullen
voor uw aangezicht aanbidden.

PSALM XXII: 28.

Gedurende een verblijf van eenige jaren, die ik in de nabijheid der zee heb doorgebracht, (zoo verhaalt een getrouwe Evangeliebode) kwam een zeeofficier mij bezoeken, en verhaalde mij dat hij een huis had gehuurd, voor zijne vrouw en kinderen, en voor een' neger dien hij reeds drie jaren in zijne dienst had gehad.

» Deze laatste,» zeide hij, » is een knap jong mensch en een goede knecht; hij heeft groote begeerte om gedoopt te worden, en ik heb hem beloofd om u eens te vragen, of gij geene zwaarigheid zoudt maken om deze plegtigheid aan hem toe te dienen?»

» Is hij reeds met eenige der voornaamste Christelijke waarheden bekend?» vroeg ik hem.

» Wel zeker, mijnheer!» antwoordde de kapitein; » hij onderhoudt zich dikwijls hierover met zijne makkers, en verdraagt met veel geduld de spottelingen, die hij zich door zijne gesprekken op den hals haalt.»

» Zijt gij voldaan over zijne dienst?»

» Ja Mijnheer, ik heb nimmer zulk een' ordelijken en onderdanigen knecht gehad, noch aan boord, noch in huis.»

» Is hij altijd zóó geweest als gij hem beschrijft?»

» Neen,» antwoorde de Officier, » in den eersten tijd heb ik hem dikwijls listig en wederspanning gevonden; maar sedert twee jaren is hij geheel veranderd.»

» Welnu, Mijnheer, ik wil hem gaarne eens spreken. Ik geloof dat het niet kwaad zal zijn om de verschillende waarheden des Christelijken geloofs eens met hem te doorloopen; zoo doende zal ik kunnen hooren, wat hij er van weet, en of het raadzaam is, om hem te doopen. Maar, kan hij lezen?»

» Ja! hij heeft zich veel moeite gegeven om het te leeren, en nu kan hij tamelijk vlot een kapittel uit den Bijbel lezen, zoo als mijne dienstmaagd mij heeft verzekerd. Hoewel hij onze taal beter spreekt dan de meeste zijner landgenooten, zult gij echter bemerken dat hij nog vele fouten maakt. Wanneer zal ik hem eens bij u zenden?»

» Morgen namiddag, als het u gelieft.»

» Hij zal tegen vier ure bij u zijn; dan kunt gij zien wat met hem aan te vangen.»

De Officier nam afscheid; ik was zeer verheugd dat zich eene gelegenheid opdeed om iemand te onderwijzen, geboren in die streken, wier ellende mij reeds zoo menige zucht had doen slaken, en zoo vele tranen had afgeperst.

Op het bepaalde uur stond de neger voor mij; een jongeling met fiere houding, levendig gelaat en aangenaam voorkomen; ik ving het gesprek aldus aan:

» Uw meester deelde mij mede dat gij eens met mij over den doop wenscht te spreken?»

» Ja Mijnheer! ik heb groote begeerte om Christen te worden,» antwoordde hij.

» En waarom begeert gij dat?»

» Omdat ik weet dat de Christenen naar den hemel gaan als zij sterven.»

» Hebt gij deze begeerte reeds lang?»

» Sedert ik,» zeide hij, » eenen goeden leeraar heb hooren prediken in *Amerika*, twee jaren geleden.»

» Waar zijt gij geboren?»

» In *Afrika*: ik was een kleine jöngen toen de blanken mij tot slaaf maakten.»

» Hoe is dat wel toegegaan?»

» Op zekeren tijd had ik mijne ouders verlaten, om schelpen te zoeken aan het strand; en toen ik bezig was die op te rapen, kwamen eenige blanke matrozen uit hun schip en namen mij mede. Ik zag mijn vader en mijne moeder nimmer weder.»

» Wat is er toen verder met u gebeurd?»

» Ik werd op een schip gebragt en naar *Jamaica* gevoerd, vervolgens aan een' meester verkocht, dien ik gedurende eenige jaren gediend heb: sints drie jaren heeft de kapitein, dien gij gisteren gesproken hebt, mij gekocht om hem op zijn schip te dienen, hij is een' goeden meester, hij schonk mij de vrij-

heid terug, hij maakte mij vrij man, maar ik bleef altijd bij hem."

» En wat dacht gij wel van uwe ziel vóór dat gij in *Amerika* kwaamt?" vroeg ik hem.

» Ik had mij vroeger nimmer over mijne ziel bekommerd; niemand had daarover ooit een enkel woord met mij gesproken."

» Hoe zijt gij in *Amerika* gekomen? en wat is u daar gebeurd?"

» Mijn meester heeft mij daar met zijn schip gebracht, en vertoefde er eene maand; toen was het dat ik daar dien goeden leeraar hoorde."

» En wat zeide hij dan?"

» Hij zeide dat ik een groot zondaar was."

» Hoe! heeft hij tot u in het bijzonder gesproken?"

» Ja, ik dacht het; er waren wel vele menschen bijeen, maar hij sprak tot hen slechts van mij."

» Wat zeide hij dan?"

» Hij sprak van al de dingen die in mijn hart waren."

» Welke dingen?"

» Dat ik een zondaar ben, dat ik onwetend ben, dat ik niets geloof. De goede leeraar deed mij zien dat ik niets goeds dacht en niets goeds deed."

» En wat zeide hij u nog meer?"

» Hij zag mij tusschenbeide vlak in het aangezicht, zeggende dat Jezus Christus op deze aarde gekomen was om te sterven voor de zondaars, voor de arme zwarte zondaars zoo wel als voor de blanke. Ik

dacht: Jezus Christus is wel goed, dat Hij dit voor de ellendige zondaars gedaan heeft."

» Maar wat deed u gelooven dat hij tot u in het bijzonder sprak?"

» Omdat ik zeker was dat er niet één zulk een ellendige zondaar in de vergadering was als ik ben. De goede leeraar moest wel weten dat ik daar was."

» En wat dacht gij van u zelve, toen hij tot u van Jezus Christus sprak?"

» Mijnheer, ik was zeer verschrikt te hooren dat de goddeloozen in het helsche vuur geworpen worden, en daar ik mij zelve zulk een groot zondaar gevoelde, weende ik. Daarna sprak hij veel van de liefde van Christus voor de zondaars en dit deed mij nog meer weenen. Ik gevoelde dat ik dien Jezus hartelijk moest liefhebben, maar niet wetende hoe daartoe te komen, deed dit mij nog meer weenen."

» Hoordet gij meer dan ééne leerrede gedurende uw verblijf in *Amerika*?"

» Ja, Mijnheer, driemaal verkreeg ik van mijn meester daartoe de vrijheid, en gedurig gevoelde ik meer behoefte om den Heer lief te hebben, en zijne bevelen te gehoorzamen; maar mijn hart scheen mij toe zoo hard te zijn als steen."

» Zijt gij na dien tijd niet meer ter kerk geweest?"

» Niet dan voorleden Zondag, en die leerrede wekte de begeerte om gedoopt te worden zeer bij mij op."

» Wat dacht gij al zoo sedert gij die leerredenen in

Amerika gehoord hebt? En deeldet gij aan iemand iets mede van hetgeen in uw hart omging?"

» Alleen aan God. De goede leeraar zeide dat God het geroep der armen hoort; daarom riep ik tot Hem en Hij hoorde mij. Ik dacht ook dikwijls aan Jezus Christus, en wenschte Hem gelijk te worden."

» Kunt gij lezen?"

» Een weinig."

» Wie leerde het u?"

» Door Gods zorg heb ik lezen geleerd."

» Wat wilt gij daarmede zeggen?"

» God gaf mij er de lust toe, en deed het mij gemakkelijk leeren. Mijn meester schonk mij een bijbel, een matroos leerde mij de letters, en zoo leerde ik mijzelf lezen, maar met Gods hulp."

» En wat laast gij in den bijbel?"

» O! alles wat er van Jezus Christus geschreven staat; hoe lief Hij de zondaars had; hoe de ondeugende menschen Hem gedood hebben; hoe Hij gestorven is, en hoe Hij eindelijk weder uit het graf is opgestaan, en dat alles ook voor den armen neger. Ik weende toen ik bedacht dat Jezus den armen neger zoo lief heeft gehad."

» En wat zeiden uwe makkers wel, als zij u zoo met lezen en bidden bezig zagen?"

» Eenige ondeugende menschen die den Heer Jezus niet liefhebben, noemden mij een groote dwaas, een hond van een neger, een zwarte huichelaar, en zoo meer; eerst viel het mij hard, maar ik bedacht dat

een Christen daar niet bedroefd over zijn moet. Ik kreeg allerlei schimpnamen, maar denkende aan den Heer Jezus, die zoo zachtmoedig was als een lam, antwoorde ik hun niets."

Ik was geheel opgetogen over de eenvoudigheid en opregtheid van dezen armen neger, en verlangde nu ook eens te weten hoe het met zijne kennis van de waarheid stond. Mij de korte zamentrekking van Paulus voorstellende: En nu blijft, geloof, hoop en liefde, deze drie, doch de meeste van deze is de liefde. 1 Cor. XIII: 13, vroeg ik hem: »Zeg mij eens, wat gelooft gij van Jezus Christus en van uwe behoudenis door Hem?"

» Ik geloof, dat Jezus Christus gekomen is om de zondaren te verlossen, en schoon ik slechts een arme neger en de grootste der zondaren ben, geloof ik toch dat Hij ook mij verlossen wil."

» En uwe hoop? wat hoopt gij voor dit en het volgende leven?"

» Ik hoop dat Jezus voor mij zorgen zal, en in dit leven mij voor de zonde en alle kwaad zal bewaren, en na mijnen dood hoop ik tot Hem te gaan om altijd met Hem te leven en nooit weder te sterven."

» En wat denkt gij van de Christelijke liefde? Ik bedoel welke zijn de voorwerpen uwer grootste genegenheid?"

» God, omdat Hij zoo goed geweest is zijnen Zoon voor ons op deze aarde te zenden. Jezus

Christus, omdat Hij mij lief heeft. En alle menschen zwarte en blanke, omdat God ze geschapen heeft. En ook de goede Christenen, omdat Jezus Christus ze lief heeft, en zij Hem liefhebben.”

Dit was het eerste onderhoud met dezen jongeling. Ik verheugde mij in het vooruitzicht om hem naar den wensch zijns harten in de gemeente op te nemen; doch ik wilde eerst nog eens nader met hem spreken, en zorgvuldig naar zijn gedrag onderzoeken. Ik beloofde hem dat ik hem spoedig bij zijn meester zou komen bezoeken.

Na zijn vertrek dacht ik: Ja waarlijk, door het bloed van zijnen Zoon, kocht God zich zielen uit alle geslachten, talen, volken en natien; zijn er door de gierigheid en wreedheid der menschen, dan ook al velen in slavernij hier op aarde, velen echter, God zij er voor gedankt! zijn geroepen tot de heerlijke vrijheid der kinderen Gods, en zullen verlost worden van de heerschappij desgenen die zoo velen onder zijne magt houdt. Hoe verheugt mij dan de gedachte dat weldra »Mooreland zich zal haasten zijne handen tot God uit te strekken. Gij koninkrijken der aarde, zingt Gode, psalmzingt den Heere! Ps. LXVIII: 32, 33.

Na eenige dagen besteeg ik mijn paard, om mijn jongen vriend in zijns meesters huis te bezoeken, en mijn onderhoud met hem voort te zetten. Dat huis

was gelegen in mijn kerspel en een uur van mijne woning verwijderd. De weg liep over een' heuvel, van welks top men een bekoorlijk en verrassend uitzigt had, hetgeen mij tot ernstige en aangename gedachten stemde. Vele kudden weidden op denzelven en vonden er gezond en overvloedig voedsel, terwijl men hier en ginds een jonge herder bespeurde, wacht houdende over de schapen die aan zijne zorg waren toevertrouwd. Rondom dezen heuvel strekte zich mijne talrijke gemeente uit; welker zielent zorg mij was opgedragen, en van welke ik éénmaal aan den grooten Herder der schapen rekenschap zou moeten geven. Ik bad vuriglijk en uit de diepte mijns harten, dat de goede Herder, die zijn leven voor zijne schapen gesteld heeft, mij toch getrouw mogt maken in het werk dat Hij mij had te doen gegeven. Het vervulde mij met vreugde als ik dacht dat mijn jonge vriend, de Afrikaan, hoewel een schaap van eenen anderen stal zijnde, toch ook de stem van Jezus zou hooren en kennen; want het moet slechts ééne kudde en één herder zijn, en al de volken zullen belijden dat Zijn juk zacht en Zijn last ligt is.

Aan den zuidwestelijken gezigteinder strekte zich eene zeeboezem uit, omzoomd door hooge en donkerkleurige rotsen, aan welke zich een bergketen vastmaakte, wiens toppen zich nu in de donkere wolken verscholen, en dan weder meer duidelijk zich aan het oog vertoonden. Deze bergketen vereenigde

zich met eenen anderen tot het noorden, en vormde een breed en vruchtbaar dal, welks bloeiende graanvelden, den wandelaar konden opwekken tot lof van dien God, die zijnen menschenkinderen zulke rijke zegeningen verleent. » Gij maakt het koorn gereed, Gij maakt zijne opgeploegde aarde dronken, Gij doet ze dalen in zijnen voren, Gij maakt het week door de druppelen. Gij zegent zijn uitspruit- sel. Gij kroont het jaar uwer goedheid, en uwe voetstappen druipen van vettigheid. Zij bedruipen de weide der woestijn, en de heuvelen zijn aange- gord met verheuging. De velden zijn bekleed met kudden, en de dalen zijn bedekt met koorn, zij juichen, ook zingen zij." Ps. LXV: 9—13.

Mijn oog slaande op die tallooze schepen die daar regts van mij op den Oceaan dobberden, herinnerde ik mij de woorden van den Psalmdichter: » Die met schepen ter zee afvaren, handel doende op groote wateren, die zien de werken des Heeren en Zijne wonderwerken in de diepte; als Hij spreekt zoo doet Hij een stormwind opstaan, die hare golven omhoog verheft. Zij rijzen op naar den hemel, zij dalen neder tot in de afgronden; hunne ziele versmelt van angst. Zij dansen en waggelen als een dronken man, en al hare wijsheid wordt verslonden. Doch roepende tot den Heer in de benaauwdheid, die zij hadden, zoo voerde Hij hen uit hunne angsten, Hij doet den storm stil staan, zoo dat hunne golven stil zwijgen, dan zijn ze verblijd omdat ze gestild zijn, en dat

Hij hen tot de haven hunner begeerte geleid heeft. Laat hen voor den Heer Zijne goedertierenheid loven en Zijne wonderwerken voor de kinderen der menschen. Ps. CVII: 23—31.

Dan dacht ik weder aan mijn neger. Misschien, zeide ik tot mijzelf, maakt wel een van deze schepen de reis naar *Afrika* om den schandelijken handel, dien men slavenhandel noemt, te drijven, en waaraan Christenvolken zich toch niet behoorden schuldig te maken, wilden zij zelve dien naam niet ganschelijk verbeuren. En deze golven die zich nu aan deze rotsen breken, welligt waren zij aan *Afrika's* kust, getuige hoe wreed men echtgenooten van elkander, ouders van kinderen scheidde, en dat zonder mededoogen, want hunne harten zijn door de gewoonte als versteend geworden! Wanneer zullen de pogingen der ware Christenen, en der vrienden van de arme slaven, toch eens moge zegevieren, door de geheele afschaffing van dien verfoeilijken handel?

Zoo verzonken in al de overdenkingen welke dit prachtig afwisselend gezigt in mij verwekt hadden, naderde ik eene heg, aan de helling van een schrikverwekkenden afgrond gelegen. Ik steeg van mijn paard en bond het aan een struik. Het landschap leverde aan alle zijden een indrukwekkend schouwspel op, bijzonder geschikt tot hartverheffende bespiegelingen. De Schepper openbaarde zich in Zijne werken, als om het schepsel uit te noodigen Hem hulde en aanbidding toe te brengen. Voor eenen

geloovige heeft zulk een aanblik dubbele waarde. Heeft hij de genadegaven meer leeren waarderen, hij kan dan ook van de schoonheden en rijkdommen der natuur en van de weldaden der Voorzienigheid hooger genot hebben, want alles is, zegt de Apostel: »het zij de wereld, het zij leven, het zij dood, het zij tegenwoordige, het zij toekomstige dingen, zij zijn alle uwe, doch gij zijt van Christus, en Christus is Gods.» 1 Cor. III: 21, 22.

Naar beneden ziende, ontdekte ik eene kleine bogt, wier oever met zand bedekt, en van stukken rots omgeven was. Van den weg en van menschelijke bewoners ver verwijderd, geleek dit oord als geschapen te zijn voor eenzaamheid en overpeinzing. Op eens werd mijn oog verrast, toen ik op een' der rotsen, ruim twee honderd schreden beneden mij, een man zag zitten bezig met lezen; ik herkende dadelijk den jeugdigen neger, zoo aan zijne kleeding als aan de kleur van zijn gelaat, 't welk zonderling afstak tegen de witte rotsen die hem omgaven. Mij in deze ontmoeting verheugende, daalde ik van den heuvel af, langs eenen ruwen trap, door visschers en herders in dezen rots gehouwen. De neger zat zoo aandachtig te lezen dat hij mij niet bemerkte tot dat ik vlak voor hem stond.

»Zijt gij het, William?» vroeg ik.

»Wel, Mijnheer, wat ben ik blij u te zien! maar Mijnheer hoe zijt gij hier gekomen; ik dacht met God alleen te zijn.»

» Ik wilde u eens bij uwen meester komen opzoeken, en koos dezen weg om de schoonheid harer verschillende gezigtspunten. Als het mooi weder is, wandel ik hier nog al eens heen om de zee en al die schepen te zien. Is dat uw Bijbel?»

» Ja, Mijnheer, dat is mijn onschatbare Bijbel.»

» Het verblijdt mij u zoo bezig te vinden, dat is een goed teeken, William.»

» Een goed teeken, ja Mijnheer, dat God goed voor mij is, maar nooit ben ik goed genoeg voor God.»

» Wat bedoelt gij daarmee?»

» Ik heb God nooit genoeg gedankt, nooit genoeg gebeden, nimmer genoeg aan Hem gedacht die mij zoo veel goeds schonk. Ik vrees dat mijn hart heel slecht is. O ik wenschte zoo te zijn als gij!»

» Als ik, William! welnu, gij zijt als ik een arm zondaar; en ik moet, even als gij, in mijne zonden omkomen, als God in zijne genade en eindelooze barmhartigheid zich mijns niet ontfermt, en aan mij zijne liefde en goedheid niet verheerlijkt, want daar is geen onderscheid; wij hebben beide gezondigd en derven beide de heerlijkheid Gods.» Rom. III: 23.

» Neen, ik ben niet als gij; niemand is mij gelijk, ik kan niet gelooven dat iemand zulk een slecht hart heeft als ik heb.»

» Ik ben overtuigd,» hernam ik; »dat allen met uwe betuiging instemmen, wier oogen geopend zijn voor de snoodheid der zonde en voor de grootheid

van den prijs door Jezus Christus betaald tot lossing der ziele. Kunt gij u met den Apostel vereenigen? als hij zegt: Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben." 1 Tim. I: 15.

» O ja, Mijnheer, ik geloof dat Jezus voor mij, arme neger, gestorven is. Wat zou er van mij geworden zijn, als Jezus niet voor mij gestorven ware! Maar hij is zelfs voor den grootsten zondaar gestorven, en dit is ook het eenige wat mijn hart gerust kan stellen."

» Wat laast gij zoo even, William?"

» Hoe de moordenaar aan het kruis tot den Heer sprak en wat de Heer hem antwoorde. O ik maak zijne bede ook tot de mijne: Heere, gedenk mijner! Heere, gedenk mij armen zondaar! Dat is elke morgen mijne bede, ja dikwijls 's nachts als ik niet veel woorden bijeen kan brengen, herhaal ik gedurig: Heere, gedenk toch mij armen zondaar!"

» Wees verzekerd, dat de Heer uwe bede hoort; vergaf Hij den moordenaar aan het kruis, en nam Hij hem in genade aan, Hij zal ook u niet afwijzen; want Hij werpt niemand uit die tot Hem komt."

» Neen, mijnheer, dat geloof ik ook; maar mijne vele zonden en mijn bedorven hart, verschrikken mij en maken mij droevig. Ziet gij die schelpen, hoe vast zij aan de rots gehecht zijn; zoo is de zonde ook aan mijn hart gehecht."

» Wel mogelijk, William, maar stel u eens eene andere gelijkenis voor: hecht u door het geloof zoo vast aan Jezus, aan zijnen dood en aan zijne gerechtigheid, als deze schelpen aan de rots, en noch golven, noch stormen zullen u van Zijne liefde kunnen scheiden.»

» Maar dat is juist wat mij ontbreekt.»

» William, zeg mij, zijn u de zonden van welke gij spreekt, niet tot eenen zwaren last? Gij hebt ze niet lief? Gij zoudt u gelukkig achten als gij de kracht hadt ze te overwinnen. Gij wenscht er van bevrijd te zijn, is het niet zoo?»

» O ja, als ik de geheele wereld bezat, zou ik deze willen geven, om maar zonder zonden te zijn.»

» Schep dan moed, mijn vriend! het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. Hij heeft zichzelf tot een schuldoffer gesteld. Hij heeft onze krankheden op zich genomen, onze smarten heeft Hij gedragen; Hij is om onze overtredingen verwond; om onze ongerechtigheid is Hij verbrijzeld; de straf die ons den vrede aanbrengt was op Hem, en door Zijne striemen is ons genezing geworden. De Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanloopen. Jez. LIII. Kom zonder vrees tot Jezus, den Verlosser der zondaren.»

Al weenende, zeide hij: » ja, Mijnheer, ik wenschte wel te gaan, maar ik ga zoo langzaam, en ik moest loopen en vliegen. Jezus is wel goed voor mij arme neger, dat Hij ook u nog zendt om tot mij te spreken.»

» Maar het is toch de eerste keer niet dat gij deze waarheden hoort?»

» Neen, Mijnheer, dikwerf vertroostten zij reeds mijne ziele, nadat ik in *Amerika* dien goeden leeraar hoorde, van wien ik u onlangs verhaalde.»

» Nu wensch ik ook, William, — daar God u de oogen opende, en u met een levendig besef van zijne ontferming jegens u verwaardigd heeft, gevende zijnen zoon voor uwe zonden in den dood, — dat het nu ook uwe begeerte is zijne geboden te onderhouden, en dat gij trachten zult u wel te gedragen, zoo jegens uw meester en meesteres als jegens al uwe makkers. Want hij die een oprecht christen is voor God, is het ook voor de menschen; die waarlijk in Jezus Christus geloof, toont zijn geloof uit zijne werken, gelijk de Apostel zegt (Jac. II: 18). Hoe staat gij daarbij?»

» Mijne begeerte; ja, Mijnheer, die strekt zich daar naar nit, ik wenschte wel getrouw te zijn, maar nog dikwijls bedroeft het mij als ik bedenke hoe slecht een knecht ik was, vóór dat de gedachte aan Jezus mijn hart vervulde. Nu wenschte ik wel mijnen meester goed te dienen, of hij mij zag of niet, wetende dat God mij toch altijd ziet. Ook weet ik dat als ik tegen mijn meester zondig, ik tegen God zondig. Hoe zou ik ook Jezus Christus kunnen liefhebben, zoo het mijn lust niet was zijne geboden te bewaren. Mijne makkers heb ik lief, ofschoon zij mij, gelijk ik u zeide, niet veel liefde betoonen; ik bid dat God hen zegene: en wanneer zij slechte

dingen zeggen en mij verdriet zoeken aan te doen, dan stel ik mij voor dat, als Jezus in mijne plaats was, Hij niemand zou beledigen en niets op hunne schimpwoorden zou terug zeggen; ja, Hij zou weinig spreken maar zeker veel bidden. Dan vraag ik ook maar: » Heer! leer mij u hierin natevolgen.»

Hoe meer ik met dezen heilbegeerigen jongen Afrikaan sprak, hoe meer ik de vreugd genoot van mij te mogen overtuigen dat zijn verstand door den Heiligen Geest verlicht was, en dat zijn hart van de goddelijke genade geheel doordrongen was. Ik sprak nog lang met hem, zijn meester was voor den geheelen dag uitgegaan, en had hem eenige vrije uren gegeven. Ik ondervroeg hem over de voorregten, den aard en de verplichtingen van den doop; hij scheen mij vatbaar toe om dit heilig zegel van de volheid der liefde Gods te ontvangen, ik verheugde mij dat hij weldra geen vreemdeling, maar een medeburger der heiligen en huisgenoot Gods zijn zoude.

Ik herinnerde hem, hoe God in zijn woord had beloofd, Zijnen Geest over alle vleesch uit te gieten: en niet alleen zouden de dorstigen dit water des levens ontvangen, maar God beloofde ook dat hun zaad daarin zoude deelen en Hij zijnen zegen op hunne nakomelingen geven zou.

» O, God kan mij een rein hart en eenen vasten geest geven, Hij kan mij met hijsop ontzondigen en dan zal ik rein zijn; Hij kan mij wasschen en doen ik witter dan sneeuw.»

» God schenke u die genade en make u die heerlijke zegeningen deelachtig!»

Ik was getroffen over de teederheid met welke hij van zijne ouders sprak, daar hij toch in zijne kindscheit reeds van hen was weggenomen; vurig wenschte hij dat God hen toch op de eene of andere wijze tot de kennis van Christus mogt leiden.

» Welnu, wie weet,» zeide ik, » of niet een dezer schepen een Zendeling naar uw land voert, om uwe landgenooten en uwe ouders, als zij nog leven, met de blijde boodschap des heils bekend te maken?»

» O mijn waarde vader, mijne waarde moeder!» riep hij uit, opspringende van vreugde; » goede Zaligmaker, redt hunne zielen, en leer hun wat Gij voor de zondaren gedaan hebt!...» Hier zweeg hij, zichtbaar aangedaan zijnde.

» Mijn vriend,» hernam ik, » vereenigen wij ons in den gebede voor uw zielenheil en ook voor dat uwer ouders...»

» O ja, mijnheer; dat is goed te bidden voor de zielen der arme negers, zoo voor hen die in hun eigen land zijn als voor hen die overal verspreid zijn.»

Wij bevonden ons hier in den verhevensten tempel. Het strand vormde ons voorplein, het uitspannel onze tent; de rotsen, heuvelen en golven waren de muren van dit ons bedehuis. En schoon het nimmer tot dit doel was ingewijd, mogten wij er toch de nabijheid des Heeren ondervinden. Ik bad; de neger weende; zijn hart was vol, het mijne deelde er mede.

in, en onze tranen smolten te zamen. De jongste dag zal eenmaal getuigen of het geen tranen der opregte christelijke broederliefde geweest zijn.

Het werd tijd om weder huiswaarts te keeren. Wij stegen dus te zamen den ruwen trap op, om ons weder op den weg te voegen waar ik mijn paard op den top des heuvels gelaten had. De ootmoedigheid en de blijdschap waren uit zijne oogen te lezen. Ik leunde op zijnen arm. Het was een nieuwe vriend, in wiens bezit ik mij zeer verheugde. Van elkander scheidende drukte ik hem hartelijk de hand, belovende spoedig nader met hem te komen spreken om den dag zijns doops te bepalen.

» God zegene u, mijn waarde meester,» voegde hij mij toe.

» En u ook, mijn waarde vriend en broeder in Christus, tot in alle eeuwigheid.»

Het belangrijke en aangename gesprek dat ik met den jongen neger gehad had, wekte velerlei gedachten in mij op, die zich beter doen gevoelen, dan uitdrukken. Onder het terugkeeren naar mijne woning, peinsde ik nog over al de aangename proeven van geloof en bekeering, die ik bij hem had mogen opmerken. Hoe klaar zien wij toch, dat het uitgenade is, dat wij zalig worden, alleen door het geloof, en dat niet uit ons, het is Gods gave; niet uit

de werken, opdat niemand roeme. De Heilige Geest alleen, die oorsprong van geestelijk leven, kan zulk eene verandering daarstellen, om eenen onwetenden en godloozen heiden, tot een verlicht en ootmoedig geloovig Christen te stellen. Wie zou nu nog Gods vrijmagt durven miskennen, die zich verheerlijkt in zondaars over te brengen van de duisternis tot het licht? En hoeveel zou hier voor de zoogenaamde wijze en beschaafde Christenen te leeren zijn, bij de aanschouwing van de eenvoudige, opregte en hartelijke godsvrucht, van eenen bekeerden heiden!

Ik onderzocht nog eens naauwkeurig naar zijn doorgaand gedrag, en mogt het meest voldoende getuigenis ontvangen, zoodat mij aangaande zijn zedelijk bestaan en karakter, geen twijfel overbleef. Daar hij zijn bijbel altijd bij zich droeg, en van ieder vrij oogenblik gebruik maakte, nam hij zeer toe in kennis. Ik ben dikwijls in de gelegenheid geweest om op te merken hoe bij ware vromen, die in hunne jeugd niet hadden leeren lezen, het belang hunner ziel en de begeerte om Gods Woord te leeren kennen, hunne oefening in het lezen voorspoedig deed gelukken; mijn neger was er mij een nieuw bewijs van.

Reeds gedurende eenigen tijd had ik de gewoonte, mij wekelijks met eenigen uit mijne gemeente te vereenigen; ik ging hun dan voor in het gebed, en sprak met hen. Menigen zegen hadden zij en ik zelve hiervan reeds mogen smaken, het dacht mij

goed den jongen Afrikaan eens daarbij toe te laten ; het kon hen stichten en opwekken , getuigen van zijne eenvoudigheid en opregtheid te wezen . Ik verkreeg van zijnen meester hiertoe de vrijheid , en hoewel deze voor zich zelven niet ernstig over zijn eeuwig heil nadacht , zag hij toch met genoeg en het belang dat ik in zijnen knecht stelde .

De kleine woning waar wij gewoonlijk te zamen kwamen was omstreeks een uur van mijne gemeente verwijderd . De weg derwaarts liep langs den heuvel , waarvan ik hierboven sprak . Ik ging vele welgestelde landhoeven voorbij , die mij als verblijven van rust en vrede voorkwamen ; bij ieder bevond zich een' tuin en een' boomgaard , die een' rijken levensvoorraad voor het gezin beloofde . Het veelsoortig gewas , de groeizame kruiden , de geurigste bloemen groeiden allen door en onder elkander . Zoo nadenkende over de vruchtbaarheid der aarde , kwam mij het leven des ijverigen landmans zoo aangenaam voor , vooral wanneer hij de grootheid en goedheid Gods weet te waarden , en door het geloof met Christus verbonden is .

Dit was het voorregt van velen wier nederige maar vrolijke hutten hier gelegen waren ; en dit was het ook wat dezen oord voor mij zoo bekoorlijk maakte . Vrede bij de nagedachtenis dier mannen die hier als gasten en vreemdelingen verkeerden ! Vrede over hunne zielen vrijgekocht door Jezus bloed ! mogt ik eenmaal hierboven in hunne heerlijkheid deelen !

De woning werwaarts ik mij begaf was in het midden van een eikenbosch gelegen, welks schaduw des zomers eene aangename koelte verschafte, terwijl het des winters tegen den eersten aanval der winden en stormen beveiligde. In de nabijheid gekomen, vond ik mijn vriend reeds op mij wachtende. Hij zat onder een boom, en had een van mij ontvangen boekje in de hand, terwijl zijn bijbel naast hem lag. Mij bemerkende sprong hij verheugd op en riep mij toe:

»O! mijnheer, ik verheug mij u te zien, reeds lang wachtte ik op u.»

»Ik hoop, William, dat gij welvarend zijt. Ik wenschte thans met u eens eenige mijner vrienden te te bezoeken, die, ik hoop het, ook vrienden van den Heer zijn. Wij zijn gewoon 's woensdags avonds bij een te komen om ons te zamen over de dingen van ons eeuwig welzijn te onderhouden, en ik houde mij verzekerd dat uw bezoek hun zeer aangenaam zijn zal.»

»Mijnheer, ik ben niet waardig bij zulke vrome lieden te gaan; ik ben een groot zondaar, en dan bij zulke goede christenen!»

»Indien gij hen ondervraagd, ben ik overtuigd dat elk u op zijne beurt zou belijden dat hij een groot zondaar is. Verscheidene hunner leefden nog voor eenige jaren, in openlijke zonden, zonder God te kennen, en betoonden zich door woorden en werken vijanden van Christus, maar de Goddelijke genade hield hen op dezen weg staande, en leide hen tot de liefde en de gehoorzaamheid van den Heer en zijn

Evangelie. Gij zult u dus in gezelschap bevinden van even arme zondaars als gij zelve zijt, die thans hunne vreugde vinden om te zamen over den Heer te spreken en den lof te vermelden van Hem die hen gekocht heeft. Ik ben verzekerd, William, dat gij u met vreugde in hunne lofzangen zult vereenigen."

» Lof te zingen, o! ja, dat voegt den armen William."

Wij traden de tuindeur binnen. Verscheidene mijner bekenden ontvingen ons hartelijk. Ik had hun van de komst des negers verwittigd, en de belangstelling was op ieders gelaat te lezen. Ik nam hem bij de hand, stelde hem hun voor, zeggende: » Mijne vrienden, ik breng u heden een' broeder uit *Afrika*; ontvang hem in den naam van onzen Heer Jezus Christus."

Een ootmoedig en vroom landbouwer, een liefderijken christen, trad mij nader, zeggende: » Mijnheer, ten allen tijde is de komst van onzen waardigen leeraar ons een genoegen, maar thans zijn wij dubbel verheugd dat gij dezen aangename gast medebrengt. Wij hebben vernomen de genade die God hem bewezen heeft." Toen zich tot den neger wendende, reikte hij hem de hand, zeggende: » God zij met u, zoo hier als overal, en Zijnen grooten naam zij geprezen, dat Hij in Zijne ontferming, zulke ellendige zondaars, als gij en ik, tot Zijne heerlijke gemeenschap roepen wil." De overigen spraken ook allen even hartelijk en liefderijk tot hem.

»Meester,» zeide de neger, zich tot mij keerende, »ik kan niet spreken zoo als deze goede lieden, het is mij als zag ik den hemel op aarde afgebeeld.» Zijne oogen stonden vol tranen, zoodat ook de anderen, de hunnen niet konden weerhouden; hij riep uit: »waarde broeders, goede vrienden in Jezus Christus, God zegene ulieden allen en brenge u eenmaal in Zijnen zaligen hemel!»

Ik begon nu als gewoonlijk met het gebed en het lezen der Heilige Schrift. Daarna deelde ik hen mede, hoe Gods voorzienigheid dezen jongen man gedurende eenigen tijd aan mijne zorg had toevertrouwd; dat ik overtuigd zijnde dat de belijdenis zijner lippen ook die zijns harten was, besloten had aan zijnen wensch om gedoopt te worden te voldoen er bijvoegende dat ik hem hier gebragt had om zich bij ons te voegen. Was het toch, zeide ik, oudtijds reeds, dat die den Heer vreesden met elkanderen spraken, (Mal. III: 16) wij volbrengen dan eenen christelijken broederpligt door ons tot onze gemeenschappelijke opbouwning te vereenigen. Mij nu tot den neger wendende, vroeg ik hem: »William! wie heeft u geschapen?»

»God, onze goede Vader.»

»Wie heeft u verlost?»

»Jezus, de Zoon zijner liefde, die voor mij gestorven is.»

»Wie heeft u vernieuwd?»

»De Heilige Geest die mij den goeden Vader en Zijnen lieven Zoon Jezus Christus heeft leeren kennen.»

»Hoe waart gij van nature?»

» Een ellendig zondaar, ik kende niets dan zonde, en deed ook niets dan zonde; mijn ziel was nog veel zwarter dan mijn ligchaam.»

» Hebt gij na dien tijd, verandering bij u kunnen bemerken?»

» Ik hoop ja, mijnheer; maar dikwijls vrees ik nog van neen.»

» Zoo gij veranderd zijt, wie heeft u dan veranderd?»

» God heeft die verandering in mij gewerkt uit genade, om Zijns Zoons wil, door den Heiligen Geest.»

» Welke middelen gebruikte God daartoe?»

» God deed mij slaaf worden, toen ik nog jongen was.»

» Hoe! William, zegt gij dat God u in slavernij bragt?»

» Neen, mijnheer, neen ik wilde zeggen dat God toegelaten heeft dat de blanken mij tot slaaf maakten, maar om mij te zegenen.»

» Hoe kon u dat ten zegen zijn?»

» Het voerde mij uit het land der duisternis tot de gewesten des lichts.»

» Wat bedoelt gij daarmee? was *Jamaica* dit voor u waar men u bragt, toen men u uit *Afrika* had medegenomen?»

» Neen, mijnheer, *Jamaica* was voor mij wel het land van Gods voorzienigheid; maar *Amerika* dat des lichts, het was dáár dat ik voor de eerstemaal dien goeden leeraar hoorde, en hier is het voor mij een land van nog grooter licht; want hier leerd gij mij meer en gedurig meer, de groote liefde van Jezus voor zondaars kennen.»

» Wat gelooft gij van de kracht van Christus bloed? »

» Dat het van alle zonden reinigt, van de mijne ook, zoo als ik hoop. »

» Zijn alle menschen gewasschen in zijn bloed? »

» O! neen, mijnheer. »

» Wie zijn het dan die verlost en gezaligd zijn? »

» Alleen die in Jezus Christus gelooven. »

» Kunt gij mij dit uit de schrift bewijzen? »

» Ja, mijnheer; » die in den Zoon gelooft heeft het eeuwige leven, maar die den Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem. » Joh. III: 36.

» Wat verstaat gij door het geloof? »

» Ik meen dat het is veel aan den Heer Jezus te denken, Hem veel lief te hebben, alles voor waar te houden wat Hij gezegd heeft, veel tot Hem te bidden, en wanneer ik mij heel zwak en zondig gevoel, te vertrouwen dat Hij zeer sterk en zeer goed is, en dat alles ook voor mij. »

» Bezit gij zulk een geloof? »

» Ach! mijnheer, ik vrees tusschen beide dat ik nog in het geheel geen geloof heb. »

» En dat waarom? »

» Wanneer ik verlangen zou aan den Heer Jezus te denken, dan nemen zoo vele andere dingen mijne gedachten in; wanneer ik Hem zoo gaarne lief had, dan voel ik mijn hart zoo geheel koud; wanneer ik begeeren zou alles te gelooven wat hij aan de zondaren belooft, dan komt de twijfel bij mij op of het

wel voor mij is; en wil ik bidden, dan geeft mijn verdorven hart mij allerlei slechte, ja zeer slechte gedachten in, en nooit heb ik den Heer genoeg gedankt. Dit alles doet mij somtijds vreezen dat ik in het geheel geen geloof heb.”

Ik bemerkte dat mijne toehoorders in gespannen aandacht waren, en dat verscheidenen van hen met hun geheele hart met zijne belijdenis instemden. Ik vervolgde: » En ik zou durven zeggen, William, dat gij gelooft, ondanks al uwe twijfelingen. Beantwoord mij nog eenige vragen: dat gij een groot zondaar zijt, en behoefte aan een Verlosser gevoelt, hebt gij dit van u zelve, door uwe eigene gedachten en inspanningen?”

» O! neen, dat is in mij gewerkt, toen ik aan niets van dien aard dacht en geheel andere dingen zocht.”

» Wie bragt u in *Amerika* onder het gehoor van dien goeden leeraar en wie opende uw hart onder zijne prediking?”

» Niemand anders dan God.”

» En van waar is het dat de ernstige gedachten en overleggingen van uw hart daarbij bepaald bleven.”

» O! alleen van God, uit mij zelve was dit niet, daar ben ik geheel van overtuigd.”

» Maar gelooft gij dat de zaligheid die Jezus Christus voor ons verworven heeft, het ééne noodige is?”

» Ja, daar ben ik zeker van.”

» Gelooft gij dat Jezus Christus magtig is u te verlossen, en gelooft gij ook dat hij u wil redden?”

» Ik durf dit te hopen ; Hij is zoo goed, zoo ontfermend, dat Hij niemand zal uitwerpen, die tot Hem komt.»

» Is het uw verlangen zijne geboden te onderhouden, en bevljigt gij u daartoe?»

» Ik heb Hem lief, en daarom zou ik gaarne doen wat Hem welgevallig is.»

» Indien het Gode eens behaagde, zoudt gij gewillig zijn om zijnent wille lijden te verdragen?»

» O ik zou wel voor Hem willen sterven. Het was Hem niet te veel Zijn leven voor ongelukkige zondaren te geven; zou het dan een arm zondaar te veel zijn om voor zulk een' goeden en ontfermenden Zaligmaker zich in den dood te geven?»

» Ik geloof, William u te mogen betuigen, dat gij waarlijk wedergeboren zijt.» Ik eindigde nu met vragen. De geheele vergadering had alles met de grootste belangstelling aangehoord. Een der hoorders sprak met levendigheid: » Ik zie, Mijnheer, dat of men blank of zwart zij, de ware Christen toch van ééne kleur is, mijn hart stemde geheel in met al de woorden van dezen neger.»

» En het mijne ook,» weerklonk het van alle kanten.

Na nog eenige woordenwisselingen over de lotgevallen van den neger, dankten wij te zamen God, voor zijne rijke en onuitsprekelijke genadegaven, zongen daarna een lied den grooten Zaligmaker ter eere; of de toonen welluidend klonken weet ik niet,

maar dit weet ik dat de harten vereenigd waren. Ofschoon alles voor onzen neger vreemd en nieuw was, zong hij toch met zulk een' ernst en hartelijkheid die mij duidelijk toonde hoe diep hij er van doordrongen was.

Ik eindigde onze zamenkomst met eenige opmerkingen over den aard der gelukzaligheid, en vermaande hen allen toch in dezen weg te volharden. Al geraakte deze avond hier beneden ook in vergetelheid, in den hemel zal er toch gedachtenis van zijn. Ik bepaalde nu de dag waarop hij den doop zoude ontvangen, en nam afscheid van de kleine vergadering.

Huiswaarts keerende, scheen de maan helder en spiegelde zich liefelijk in het water; kalmte en zamenstemming kenschetsen dit tafereel. Hadden wij dien avond God gedankt voor de openbaringen zijner genade en voorzienigheid; het scheen als of de natuur ons nu uitnoodigde Hem ook in zijne grootheid te verheerlijken, die voor ons in de wonderen der schepping ten toon gespreid zijn, en ik riep met David: »Als ik uwen hemel aanzie, het werk uwer vingeren, de maan en de sterren die Gij bereidt hebt, wat is de mensch dat Gij zijner gedenkt, en des menschen zoon dat Gij hem bezoekt?»

Eenige dagen daarna werd de neger gedoopt, waarop hij na verloop van eenigen tijd weder met zijn meester naar zee vertrok. Ik heb later niets meer van hem gehoord. Ik weet dus niet of hij hier beneden nog gast of vreemdeling is, of daar boven

reeds zamenstemt met het loflied der gezaligden, ter verheerlijking van de liefde des Verlossers; maar dit weet ik, dat hij een toonbeeld van Gods ontferming is. Wie anders dan God had hem zoo den Heer Jezus kunnen leeren kennen; wie anders had hem zoo geheel kunnen bekeeren en vernieuwen, gelijk het zoo duidelijk bleek uit al de woorden en handelingen van dezen eenvoudigen man? Hem zij dus de eer en de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen.